

nižší soudy zjistily, že vypovídané místnosti byly najaty jedinou smlouvou jako jediný nájemní předmět za jednotné nájemné, i dvě místnosti v roce 1916 k tomu najaté, že byly fatovány a před úřady vedeny jako jednotný byt, že stavebně byly zařízeny jako byt, a že také žalovanou jsou užívány z části jako byt, jednak jí samotnou, jednak jejím podnájemníkem. Právem usoudily nižší soudy ze zjištěných skutečností, že jde o jednotný byt (obytné místnosti), při čemž části najatých místností se používá k výkonu povolání nájemcova a ostatních k bydlení. Mylný je názor dovolatelky, že »bytem, v jehož části se vykonává povolání«, rozumí zákonodárce jen na př. byt advokáta, lékaře, učitele hudby a pod. Zákon v příčině té nečiní rozdílu, naopak z doslovu § 2 (2) čís. 1 zák. ze dne 30. března 1933 čís. 54 sb. z. a n. »obytných místností, kterých se . . . . užívalo zcela nebo z části k výkonu jakéhokoliv povolání« je zjevno, že zákonodárce měl na mysli vypustiti z ochrany nájemníků všechny nájemníky, kteří mají najato pět nebo více místností určených k bydlení, jichž však užívají ať již zcela nebo jen z části k výkonu jakékoli výdělečné činnosti, již se jako svému povolání věnovali. Dovolání nebylo lze přiznati úspěch, ježto byly zjištěny veškeré předpoklady § 2 (2) čís. 1 zák. ze dne 30. března 1933 čís. 54 sb. z. a n.

### Čís. 13661.

**Zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.**

Není zmatečností, nebyl-li účastník slyšen před vydáním usnesení o vymožení povinnosti, pravoplatně mu uložené.

Jest ponecháno volnému uvážení soudu, zda před vydáním usnesení, sloužícího k vymožení povinnosti uložené pravoplatně účastníku, jest ho vyslechnouti, čili nic. Nejde o nezákonnost, neshledaly-li nižší soudy nutnost takového výsledku.

(Rozh. ze dne 21. června 1934, R I 255/34.)

O p a t r o v n í k ý s o u d uložil matce dítěte pokutu 100 Kč, ježto nevyhověla příkazu soudu, by dítě v určitou dobu dala odvésti do bytu otceva. R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu matčinu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

### D ů v o d y:

Nemůže býti pochybnosti o tom, že jde o vymožení povinnosti uložené stěžovatelce pravoplatným usnesením prvního soudu ze dne 17. září 1931, podle § 50 (6) zákona o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n., který připouští sice použití donucovacích prostředků podle exekučního řádu, připouští však i použití jiných vhodných prostředků. O takový prostředek tu jde. Jde o dovolací rekurs proti souhlasným usnesením nižších soudů podle § 46 (2). Takovýto rekurs lze podati jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy a zmatečnost. Stěžovatelka má za to, že usnesení nižších

soudů jsou stížena zmatečností a nezákonností, však neprávem. Zmatečnost podle § 41 (2) g zák. čís. 100/31 sb. z. a n. spatřuje stěžovatelka v tom, že nebyla před vydáním usnesení prvního soudu vyslechnuta jako účastnice. Než stěžovatelka přehlíží, že nejde o rozhodnutí po rozumu tohoto zákonného ustanovení, nýbrž o vymožení takového rozhodnutí, takže ustanovení § 41 (2) g zák. čís. 100/31 sb. z. a n. nebylo porušeno. Není tu proto vytýkané zmatečnosti. Tím je však vyřízen zároveň uplatňovaný důvod nezákonnosti, kterou rovněž spatřuje stěžovatelka v tom, že nebyla vyslechnuta před vydáním usnesení prvního soudu. Nenařizuje-li zákon při postupu podle § 50 (6) uv. zák. výslovně takovýto výsledek, bylo ponecháno volné úvaze nižších soudů, zda před vydáním usnesení sloužícího k vymožení povinnosti stěžovatelce pravoplatně uložené je zapotřebí ji vyslechnouti čili nic. Neshledaly-li nižší soudy nutnost výslechu, jde jen o volné uvážení nižších soudů, nikoli však o nezákonnost.

### Čís. 13662.

Obchodní soud, jenž byl příslušný ke zřízení opatrovníka k společnému hájení práv majitelů dílčích dluhopisů, jest příslušným i v otázce týkající se posouzení rozsahu oprávnění opatrovníka.

Opatrovník jest oprávněn k hájení práv majitelů dílčích dluhopisů na splacení úroků a při slosování kapitálu dolarové půjčky ve zlatě, po případě ve zlaté paritě, bylo-li k zajištění majitelů dílčích dluhopisů dolarové zápůjčky zřízeno zástavní právo na podnicích dlužníka i pro jistinu i pro úroky a byla-li o tom zřízena listina.

Zdráhá-li se dlužník vypláceti úroky (kupony) v hodnotné měně podle zlaté doložky, lze proti němu nastupovati žalobou hypotekární.

Není třeba zásahu opatrovnického soudu, jde-li jen o prozkoumání vkladního prohlášení a po případě o pokus o vyjednávání s dlužníkem, by dobrovolně doplnil dluhopis poukazem na standart a paritu k určitému dni.

(Rozh. ze dne 21. června 1934, R I 528/34.)

Majitelé dílčích dluhopisů dolarové hypoteční půjčky se usnesli na schůzi dne 28. června 1933 svolané k návrhu společného opatrovníka ve smyslu § 15 zákona ze dne 5. prosince 1877 čís. 111 ř. zák. po vylíčení stavu věci společným opatrovníkem ohledně splnění smlouvy, pokud jde o tak zv. zlatou klausuli, o otázkách soudem k usnesení majitelům podle § 9 cit. zák. předložených takto: 1. jde o věc společnou, ve které má v zastoupení majitelů dílčích úpisů společný opatrovník učiniti kroky k společnému hájení jich práv na splacení úroků a při slosování kapitálu dolarové půjčky ve zlatě, po případě ve zlaté paritě, 2. společný opatrovník má po předběžném jednání s obcí P. žalovati obec na doplatek úroků k 1. květnu 1933 a na další úroky při jejich splatnostech hypotekární žalobou ve zlaté měně po případě na zaplacení v korunách československých, při čemž bude ponecháno společnému opatrovníku na vůli, aby podal žalobu zatím jen pro kupon listopadový 1933, 3. budiž